

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817207009
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8817207009.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., IČO: 47 967 692, so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, proti žalovanému: P. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. S. XXX, o zaplatenie 404,11 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 10Csp/52/2017- 61 zo dňa 11.06.2019, jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu a žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil podľa ustanovení § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1,2,3 a 5, § 524 ods. 1, § 525 ods. 2, § 528 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a § 92 ods. 8 veta prvá a druhá zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „ZoB“).

3. V odôvodnení okrem iného uviedol, že medzi stranami je nesporné a z vykonaného dokazovania vyplynulo, že suma, ktorej zaplatenie je predmetom tohto konania, je nárokom zo zmluvy o úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu - Poštová banka, a.s. ako bankou a žalovaným ako dlžníkom, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver v sume 1.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť za v zmluve dojednaných podmienok. Žalobca svoj nárok v konaní a svoju vecnú aktívnu legitimáciu odvíja od zmluvy o postúpení pohľadávok č. III/2017 uzavretej medzi ním ako postupníkom a Slovenskou sporiteľňou, a.s. (správne má byť Poštová banka a.s. pozn. odvolacieho súdu) ako postupcom (bankou). Konštatoval, že povinnosťou banky (právneho predchodcu žalobcu) pred postúpením pohľadávky bolo písomne vyzvať dlžníka (žalovaného) na splatenie peňažného záväzku a preukázať doručenie takejto výzvy žalovanému, ako zákonného predpokladu pre spôsobilé postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB. Výzva uvedená v § 92 ods. 8 ZoB nie je právnym úkonom, čo znamená, že platnosti resp. neplatnosti tejto výzvy sa nemožno domáhať v konaní pred súdom. Ide o tzv. faktický úkon, ktorý je však nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu a to postúpenia pohľadávky zo strany banky. V prípade ak tento faktický úkon nebol vykonaný, neplatným bude následný právny úkon. Dospel k záveru, že žalobca síce doložil tamojšiemu súdu výzvu zo dňa 20.06.2014 adresovanú žalovanému, v ktorej Poštová banka oznamuje žalovanému, že splácanie predmetnej pohľadávky je v omeškaní s tým, že ho zároveň vyzval na úhradu tejto sumy

najneskôr v lehote 15 dní od doručenia tejto výzvy, následne však nepreukázal, že uvedená výzva bola žalovanému aj skutočne zaslaná. Žalobca v danom prípade nepreukázal, že by vyššie uvedená výzva bola žalovanému doručovaná, že sa dostala do dispozičnej sféry dlžníka a preto bol toho názoru, že nebola splnená podmienka nevyhnutná pre platnosť postúpenia pohľadávky bankou a zmluvu o postúpení pohľadávok treba považovať v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za neplatnú. Vzhľadom na uvedené, keďže v konaní nemal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca nadobudol platne pohľadávku Poštovej banky, a.s. voči žalovanému, žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zo strany žalobcu na podanie takejto žaloby.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s čl. 4 a 17 Základných princípov, § 251 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalovaný bol síce v spore úspešný v celom rozsahu a preto by prislúchalo právo na náhradu trov konania v celom rozsahu, avšak žalovaný si žiadnu náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu žiadne trovy nevyplyvajú. Z uvedeného dôvodu nepribral žalovanému náhradu trov konania proti žalobcovi.

5. Žalobca podal v zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie. Namietal, že súd prvej inštancie nevyzval žalobcu na vyjadrenie sa k otázke ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB a nepostupoval podľa § 129 CSP. Zároveň súd prvej inštancie nevyzval na ani podľa § 157 CSP a nevytýčil termín predbežného pojednávania podľa § 168 CSP. Poukázal na názor najvyššieho súdu, že v prípade § 92 ods. 8 ZoB nejde o kogentné ustanovenie v tom zmysle, že by si ho strany nemohli zúžiť. Predmetné ustanovenie poskytuje možnosť postúpiť pohľadávku aj inej osobe ako banke. Netvrdí, že by podmieňovalo možnosť postúpenia pohľadávok podmienkami a nezdá sa, že by ich považovalo za podmienky platnosti postúpenia. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach za splnenie ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Porušenie bankového tajomstva (vrátane porušenia § 92 ods. 8 ZoB) nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám predpokladaným ZoB ako aj k zodpovednosti za škodu. Ak by žalobca pripustil, že § 92 ods. 9 ZoB diktuje podmienky platnosti postúpenia, tak potom tvrdil, že výzva na splatenie úveru s príslušenstvom zo dňa 09.07.2014 bola zároveň písomnou výzvou banky a to v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB. Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že žalovaný bol do dňa postúpenia uvedenej pohľadávky t.j. do dňa 13.06.2017 jednoznačne viac ako 90 dní v omeškaní s plnením jeho peňažného záväzku. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že žalobca resp. právny predchodca žalobcu trvá na skutočnosti, že si splnil svoju povinnosť v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB a došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, alternatívne žiadal, aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli odvolacieho súdu a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Podľa § 129 CSP ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení podľa odseku 1 súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba doplniť alebo opraviť a poučí o možnosti podanie odmietnuť. Ak sa v lehote určenej súdom podanie nedoplní alebo neopraví, súd podanie odmietne; to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať. Ak sa podanie opraví alebo doplní v

celom rozsahu v súlade s výzvou podľa odseku 1 najneskôr do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o odmietnutí podania, o odvolaní proti tomuto uzneseniu môže rozhodnúť súd, ktorý ho vydal.

9. Podľa § 157 CSP súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania. Ak súd vyzve stranu, aby sa vyjadrila o určitom návrhu, ktorý sa týka postupu a vedenia konania, môže pripojiť doložku, že ak sa strana v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky.

10. Podľa § 168 ods. 1 CSP ak súd nerozhodne inak, nariadi pred prvým pojednávaním predbežné prejednanie sporu.

11. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie ho mal vyzvať na vyjadrenie sa k otázke splnenia podmienok na postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods.8 ZoB a nepostupoval podľa ustanovenia § 129 CSP, odvolací súd konštatuje, že ustanovenie § 129 CSP upravuje postup pri odstraňovaní väd podania. Žaloba žalobcu okrem všeobecných náležitostí podania podľa ustanovenia § 127 CSP obsahovala aj osobitné náležitosti uvedené v ustanovení § 132 a nasl. CSP, a preto nebol daný dôvod vyžadujúci vyzývať žalobcu na odstránenie neexistujúcich väd podania.

12. Rovnako nebola možná ani aplikácia ustanovenia § 157 CSP. Možnosť vyzvať stranu sporu, aby sa vyjadrila o určitom návrhu prichádza do úvahy iba vtedy, ak ide o návrh týkajúci sa postupu a vedenia konania. Posúdenie otázky zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa postupu a vedenia konania netýka, nakoľko súvisí s otázkou právneho posúdenia vecí vyplývajúcou z príslušných hmotnoprávných predpisov. Pri podaní žaloby vo veci samej žalobca musí rátať i s možnosťou zamietnutia žaloby, čo nemožno považovať za prekvapivý výsledok vzhľadom na postavenie strán, ktorých záujmy na výsledku sporu spravidla nie sú totožné.

13. Vo vzťahu k námietke o nevytýčení termínu predbežného prejednanie sporu je potrebné zdôrazniť, že ustanovenie § 168 CSP predstavuje fakultatívny inštitút a teda súd nie je povinný pred prvým pojednávaním nariadovať predbežné prejednanie sporu, ale má možnosť nariadiť priamo pojednávanie podľa ustanovenia § 177 CSP.

14. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offio viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014).

15. Pri posúdení účinnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa (banky) na žalobcu (nebankový subjekt) a teda pri posúdení danosti aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, je potrebné v prvom rade zohľadniť jednako špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o úvere na základe ktorej bola vzniknutá pohľadávka predmetom postúpenia a jednako potrebné zohľadniť aj špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o postúpení pohľadávky. Jednotiacim znakom týchto dvoch vzťahov je, že ich subjektom bola v oboch prípadoch banka, t.j. subjekt ktorý poskytuje úvery na základe bankovej licencie, takže v danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky banky, ktorá mala v úverovom vzťahu voči žalovanému dominantnejšie postavenie a žalovaný v postavení spotrebiteľa mal v tomto vzťahu postavenie výrazne slabšej strany, ktoré musí byť vyvážené poskytnutím zvýšenej ochrany jeho práv aj z hľadiska zvýšenej kontroly splnenia všetkých zákonne deklarovovaných predpokladov na postúpenie takejto špecifickej, z nerovného vzťahu vzídennej pohľadávky (bankovej pohľadávky) prihliadnúc súčasne aj na to, že banka týmto svojim úkonom (postúpením pohľadávky) dostala žalovaného (spotrebiteľa) do právneho vzťahu s iným subjektom (s postupníkom), ktorého výber žalovaný nemal možnosť ovplyvniť, keďže v zmysle Občianskeho zákonníka na postúpenie pohľadávky inému subjektu nie je potrebný súhlas dlžníka (t.j. v danom prípade žalovaného).

16. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní.

Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

17. Vo vzťahu k podmienkam platnosti postúpenia bankovej pohľadávky odvolací súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR, vid'. rozhodnutia sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28. marca 2018 a sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018. Najvyšší súd v týchto rozhodnutiach interpretoval ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ako zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky banky.

18. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

19. Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu („Toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky...“). Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

20. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo". Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže.

21. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

22. Pre platnosť zmluvy ako právneho úkonu je právne významný moment, kedy tento právny úkon bol urobený. Ak zmluva o postúpení pohľadávok v čase jej uzatvárania nespĺňala náležitosti vyžadované ustanovením § 92 ods. 8 ZoB, išlo o neplatný právny úkon odporujúci zákonu. Neplatnosť podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je neplatnosťou absolútnou, čo znamená, že právny úkon takouto absolútnou neplatnosťou postihnutý nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a pôsobí od začiatku voči každému.

23. V danom prípade odvolací súd neprisvedčuje argumentácii žalobcu, že banka pred postúpením mu pohľadávky realizovala voči žalovanému aj výzvu podľa § 92 ods. 8 ZoB, ktorú výzvu žalobca stotožnil s výzvou z 20.06.2014 označenou ako „Upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru“, ktorú žalobca považuje za kvalifikovanú výzvu v zmysle požiadavky § 92 ods. 8 ZoB. S týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožňuje, pretože túto žalobcom označená výzva, bola voči žalovanému bankou realizovaná síce pred postúpením pohľadávky, avšak na úplne inom právnom základe a to na podklade § 565 Občianskeho zákonníka a nie na podklade § 92 ods. 8 ZoB, pretože ako už aj z jej označenia vyplýva, jedná sa o výzvu na plnenie s následkom zosplatnenia celého úveru a nie s následkom postúpenia pohľadávky inému subjektu, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 ZoB. V tomto prípade žalobca neprijateľne kumuluje dve rozdielne výzvy s dvoma rôznymi právnymi účinkami na právny status spotrebiteľa (klienta) a tvrdí, že banka pred postúpením mu pohľadávky si splnila povinnosť podľa § 92 ods. 8 ZoB, avšak nepreukázal, žeby banka skutočne žalovanému zaslala výzvu v zmysle označeného ustanovenia

ZoB, poskytujúcej spotrebiteľovi (žalovanému) ochranu resp. možnosť takejto ochrany pred porušením bankového tajomstva, ktorá skutočnosť musí byť v tejto osobitnej výzve explicitne uvedená a tak daná spotrebiteľovi (žalovanému) na vedomie s možnosťou rozhodnúť sa či bude alebo nebude banke plniť.

24. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 ZoB (doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Keďže na žalobcu nebola platne postúpená pohľadávka uplatňovaná v konaní, súd prvej inštancie správne postupoval, ak žalobu z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu zamietol.

25. V zmysle judikatúry súdov vrátane európskeho súdu nie je nevyhnutné, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.5.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku zo dňa 19.02.1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.06.2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

26. Majúc na zreteli uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP.

27. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľne trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).